

CATALONIA

PUBLICACIO CATALANA

Redacció, Administració, Publicitat : 51, Rue de Douai - Paris-9. Administrador : J. Torrents, C. Chèques Postaux : 1231-58 - Paris

La guerra s'ha acabat

EN escriure aquests mots els ulls s'enterboleixen i la mà tremola. S'acumulen tants records, tantes misèries i tantes glòries en la nostra memòria, que ens sentim incapaços de traduir dignament el nostre pensament per escrit. Estem joiosos i entristits. Tenim la joia d'una victòria que és la dels drets de l'home i de la humanitat. Sentim la tristor de veure'ns encara en l'exili allunyats de la terra aspra i acollidora de la nostra Catalunya i separats dels nostres germans, que esperen sempre llur alliberació. Estem contents i adolorits. Ens deixem endur per l'alegria de veure els nostres ideals més pregons resplendir davant dels ulls de tothom. Ens turmenta el dolor de la pèrdua de tants homes innocents sacrificats a la barbàrie; de les devastacions de països sencers, des de les planes de la U. R. S. S. a la costa atlàntica francesa. Estem venjats i ofesos. Les ofenses de l'esperit ens comouen més que les materials i són massa colpidores i pròximes perquè puguem oblidar-les. La venjança ha estat justa, perquè és just que caigui de més amunt qui més amunt s'aixeca. La guerra s'ha acabat, a Europa!

Voldríem crear un mot que desvetllés en la consciència de tothom la imatge dolorosa d'aquests sis anys de guerra i voldríem que els homes dels quatre punts cardinals l'entenguessin igual i el repetissin tots els dies, perquè temem que el temps inexorable no esborri una vegada més el record d'aquests anys d'ignomínia i de crim.

Desitjaríem trobar un altre mot per expressar l'energia, l'heroisme, la tenacitat, l'esperit d'invenció i les glories que ha desvetllat en els homes la terrible lluita d'aquests sis anys, i desitjaríem ensenyar-ho als nostres fills perquè llur món fos el món que nosaltres hem somniat. La satisfacció d'avui, dia de la democràcia, seria pura i sense núvols si tinguéssim la certesa que una nova humanitat neix en el respecte de la dignitat humana i de la llibertat dels pobles. Però, almenys, disposem-nos a contribuir amb les nostres forces a crear l'atmosfera de cooperació internacional i de germanor entre els pobles, que la faci possible.

Deixem aquestes preocupacions i unim-nos, la consciència tranquil·la i el front ben alt, a l'entusiasme que d'un hemisferi a l'altre abraça els pobles, perquè els exiliats catalans de França hem restat dignes i fidels als nostres ideals democràtics. La posta eterna del feixisme i del nacional-socialisme, esquarterats després d'una agonia i d'una mort en la indignitat i la vergonya, s'estendrà aviat a la terra catalana. És la nostra esperança i la nostra certesa. Preparem-nos.

CASAL DE CATALUNYA A PARIS

UN nombrós grup de catalans residents a París s'han reunit per a tractar de la constitució d'un «Casal de Catalunya» a la capital francesa. La idea ha desvetllat un gran entusiasme entre tots els catalans d'aquesta bella ciutat. Les personalitats següents, entre altres, patrocinen aquesta iniciativa: Senyor Lluís Nicolau d'Olwer, Professor de l'Universitat Autònoma de Barcelona; Senyor Pere Fouché, Director de l'Institut de Fonètica de París i Professor a la Sorbona; Senyor Josep Quero Molares, Professor de Dret Internacional; Mossén Joan Tarré, de l'École de Chartes; Senyor Joan Camp, Escriptor; Senyor Joan Rebull, Escultor, etc.

UNIO CATALANA pro S. D. N.

S'ha constituït a París el «Cercle d'Amics de la Unió Catalana pro S. D. N.» l'objectiu del qual serà de recolzar en tots els aspectes les finalitats que la «Unió» es proposa d'assolir. Les adhesions poden ésser trameses a nom d'Antoni Romigosa, 2, rue Mabillon, París-VI

CATALANS!...

PER JOSEP M. QUINTANA

Es una paraula? No. És un crit que representa, ell tot sol, la història d'un poble que s'ha sentit amb personalitat pròpia en tots els aspectes de conglomerat culte i progressiu dins del conjunt de les col·lectivitats humanes. Aquest mot, tots els ciutadans de Catalunya el portem al cor i al pensament com marcat amb un ferro roent, i és per tant obvi que hom ens el repeteixi. Ens dol que, a vegades, se l'utilitzi com un paravent darrera el qual s'amaga la buidor intel·lectual dels interessats. Per què l'empren tan sovint en les converses en els articles i en els manifestos, si després, en el moment de l'acció, l'han d'abandonar vergonyosament? Com si al nostre poble calgués repetir-li-ho perquè no oblidí la seva personalitat!

Aquest és el cas que malauradament vivim a França, com l'hem viscut a Catalunya.

Per què en comptes d'entretenir l'enyorament i les esperances dels exiliats amb el sempitern i còmode «Catalans!», no tenim ja un Govern format, com el tenen els altres pobles víctimes dels totalitarismes, capaç d'aglutinar tots els esforços, totes les possibilitats, contribuint pels mitjans que calgui a precipitar el retorn a la llar, a la terra pairal, i per tant a la llibertat i al dret?

Es que no varem sortir de Catalunya amb la confiança del poble? Es que l'escalf del fervor popular no va acompanyar-nos durant la guerra civil? S'oblida que els sofriments morals i materials dels ciutadans de Catalunya, i també els dels exiliats, exigeixen la formació de l'organisme de govern que propugnem? I si no es considera prou adient d'arribar a una decisió d'aquest tipus, que els partits ofereixin un programa de solucions per al pròxim avenir, prometedor d'una era de pau i tranquil·litat per a tots els homes, dones i infants que sofreixen després de tants anys i que esperen delitosos un repòs ben meregut. És que no tenim partits polítics amb el coratge indispensable per a llançar-s'hi? Indubtablement els tenim. Doncs que deixin de banda petites preocupacions egoïstes i personals i facin atenció als sofriments i a l'esdevenidor de tot un poble.

Jo voldria que d'aquestes paraules meves en sorgís un xic més de bona voluntat i de germanor. Que per damunt de capelletes i de petits nuclis alimentats per afanyos purament personals, comptessin les veus de ciutadans que, sense ambicions polítiques, però ben coneguts per llur actuació als rengles del partit respectiu, propaguen, com ho han fet sempre, la necessitat de realitzar obra patriòtica. Cal que ens donem les mans sense reserves que amaguin la traveta política; hem de demanar a les organitzacions obreres llur col·laboració a base d'un programa social de realitzacions immediates, comportant-se uns i altres amb tota llealtat per a possibilitar-ne la implantació. Cal procurar l'estreta col·laboració dels vells militants dels partits, alligonats per l'experiència i per les dures conseqüències que es desprenen dels errors comesos.

Hom voldria, com ciutadà d'un poble al qual s'enorgulleix de pertànyer, que la sang vessada, la misèria les famílies desfetes, l'exili i els sofriments suportats per tots, donessin als nostres polítics, partits i organitzacions, seny i voluntat per a bastir, amb l'amplitud i l'elevació de visió desitjables, el futur de Catalunya.